

[Carl F. Madsen.]

ærede Medlemmer vil have det da fremførte i frisk Erindring, skal jeg dog ikke gaa stærkt ind derpaa her.

Som jeg da sagde, er Loven yderst slet affattet, den er skrevet paa saa slet en Maade, at ingen i Virkeligheden ved, hvad man maa og ikke maa. Organisationerne arbejder derfor fuldkommen i Blinde. Ingen kan i Loven læse sig til, hvad han maa og ikke maa, det faar man først at vide, naar der kommer en Sag, som gaar til Dommerne, og disse saa afgør, hvad der er berettiget og uberettiget. At Love affattes paa en saadan Maade, kan ingen, og allerminst Organisationerne, være tjent med. Naar man skriver Love, hvorefter de, der bryder dem, hvorefter hele Bestyrelsen for en Forening kan idømmes Straffe, store Erstatningsbeløb og Bøder paa indtil 100 000 Kr., er det vel ikke ubeskædet at forlange, at Lovene er skrevet paa en saadan Maade, at man ved, hvad man maa, og hvad man ikke maa. Men denne Lov er, som jeg før har nævnt, en Harmonika, der kan trækkes ud og ind efter Forgødtbefindende. Vi ved jo, hvor vanskeligt det kan være for Dommerne selv at blive enige. Vi har set det ved Kolindsundsagen, hvor Landsretten og Højesteret var uenige i deres Syn paa, hvad der foregik, hvilket kom til at koste de samvirkende Fagforbund 200 000—300 000 Kr. Landsretten sagde, at Fagforbundene havde været fuldt berettigede til deres Optræden; hvis den havde sagt, at denne ikke var berettiget, at den var ulovlig, vilde Kolindsundsagen være sluttet et Aar, før den i Virkeligheden blev sluttet. Der gik et helt Aar, inden Højesterets Dom faldt i stik Modstrid med, hvad Landsretten havde dømt. Men fordi Landsretten udtalte, at det var fuldt lovligt, førtes Kampen et helt Aar. Sagen kom for Højesteret, og en ny Dom faldt dér. Den sagde det stik modsatte af, hvad Landsretten havde sagt. Fordi den ene Ret har den ene Mening og den anden Ret den anden Mening, kommer altsaa de samvirkende Fagforbund til at bøde nogle Hundrede Tusinde Kroner. Forholdet var vistnok ogsaa det, at der i Virkeligheden ingen bestemte Regler bestod, hvorefter man fra Højesterets Side var i Stand til at dømme, man dømte ud fra Opfattelsen af, hvad der var Ret og billigt. Men den Slags Domme, den Slags Afgørelser kan vi ikke være tjent med, det er alt for usikkert at leve under. Og naar man saa har en Lov som denne, der er endnu mere uklar, ja, saa lægges jo det hele over paa Dommerstanden, som har at afgøre, hvad man maa,

og hvad man ikke maa. Det er der jo ingen, der kan være tjent med i det lange Løb.

Jeg vil gerne her have Lov til at sige, at Arbejderorganisationerne gerne vil være lovlydige og er lovlydige, men vi forlanger at vide bestemt i Lovsform, hvad vi maa eller ikke maa. Jeg er overbevist om, at Arbejderne og deres Organisationer vilde være de første til at være med til en saglig Forhandling mellem sagkyndige for Arbejdernes og Arbejdsgivernes Organisationer og Regeringsrepræsentanter for at udarbejde noget, som virkelig kunde holde, saaledes at begge Parter vidste, hvad de maatte, og hvad de ikke maatte. Men den Lov, vi nu har, er ikke af en saadan Beskaffenhed, at der kan bygges videre paa den, det er umuligt. Den maa vi se at komme af med, og hvis der saa kunde komme en fornuftig Forhandling i Gang mellem Borgerne om, hvad man maa og ikke maa i givne Situationer, er der ingen, der skulde hilse det med større Glæde end jeg. Men det er min Overbevisning, at saa længe denne Lov bestaar, bliver der aldrig Ro i Forholdet. Det er en Lov, som man har saa stærkt et Had til, fordi den ingen som helst Rod har i Befolkningen, en Lov, som man opfatter paa den Maade, og med Rette, at den af Dommerne kan bruges baade til den ene og til den anden Side til Skade for Organisationslivet, og allermost tror jeg, den vil virke til Skade for den arbejdende Klasse.

Der kunde maaske af ærede Medlemmer blive indvendt, at Loven har virket for kort til, at man kan fælde Dom over den. Hertil vil jeg bemærke, at der er dog allerede fældet et Par Domme i den Tid, Loven har bestaaet, og at disse Domme peger tydeligt i Retning af, hvad der kan ske. Disse Sager blev omtalt i Folketinget af det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, og jeg skal i korte Uddrag gengive, hvad han sagde; det kan i øvrigt findes i Folketingets Forhandlinger.

Hvad den ene Sag angaar, fremgik det af hans Forklaring, at en Dame i Aarhus, som handler med Sølvvarer, men som ikke har nogen faglig Uddannelse, har krævet sig optaget som Medlem af Guldsmedmestrenes Forening og faaet Dom over Foreningen, som herefter er pligtig at optage hende. Altsaa, de faglærte Guldsmedmestre, de Guldsmedmestre, som kan deres Fag, har paa et eller andet Tidspunkt oprettet en Forening for saadanne Mestre, og nu kommer der altsaa en Dame i Aarhus, som ikke er faglært, men som forhandler Sølvvarer fra Fabrikker, hvad vi jo kender saa mange Tilfælde af. Med Loven i Haand forlanger hun sig op-